

εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἀποδίδῃς ταύτην τὴν χειροτέρευσιν, διὰ νὰ μὴ λάβωσι καμμίαν ὑποψίαν. Ὅταν ᾖσαι νέος, τρέχε εὐθὺς ἀφοῦ σὲ κράξωσι, δεικνύων ὅσῃ δύνασαι προθυμίαν· ἀλλ' ὅταν σφηρεώσης τὴν ὑπόληψίν σου, φαῖνον νωθρότερος καὶ πολυάσχολος, καὶ μὴ πηγαίνης πάντοτε, ὅταν σὲ κράξωσιν, ἢ πῆγαινε πολὺ ἀργότερα, φωνάζων, Διὰ τόσον μικρὰ πράγματα μὲ κράζετε; διότι τοιοῦτοτρόπως θέλουσι προθυμεῖσθαι νὰ σὲ πληρύνωσι περισσότερο. Ἐὰν δέ τις ἐξ ἀχαριστίας ἢ ἐξ ἀχρείότητος δὲν θέλῃ νὰ σὲ πληρώσῃ, λέγων ὅτι τοῦ ἐσκότωσες τὸν υἱόν σου, τότε εἰπὲ μετ' ἀναισχυντίας, 'Ἀπὸ τοῦτο τὸ πάθος ἀπέθανον καὶ ἄλλοι πολὺ καλῆτεροι ἀπὸ τὸν υἱόν σου!' μμούμενος τὸν Καλλιάνακτα, ὅστις εἰς παρομοίαν περίστασιν εἶπεν εἰς ἀπόκρισιν τὸν Ὀμηρικὸν στίχον,

Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων
καὶ ἂν δὲν πείθεται, φοβέρισέ τον ὅτι θέλεις ὑπάγειν
νὰ κοινοποιήσῃς εἰς τὸν κόσμον ὅσα μυστικὰ τῆς οἰκογενείας σου σ' ἐξεμυστηρέυθη, καὶ ὅτι θέλεις τὸν κάμειν κατάπτυστον εἰς τὰ κριτήρια!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι λησμονοῦσι συνήθως, ἀφοῦ ὑγιασθῶσι, καὶ τὸν ἱατρὸν καὶ τὰ προτερήματά του, καὶ ὅσους κόπους ἀνεδέχθη δι' αὐτοὺς, ἔχε κανόνα ἀπαράβατον νὰ μὴ πηγαίνῃς παρ' εἰς ἐκεῖνους, περὶ τῶν ὁποίων ἐξεύρεις ὅτι πληρύνουσι πλουσιοπαρόχως τοὺς ἱατρούς· ἡ ἱατρικὴ εἶναι τέχνη ὅχι τοῦ παρηγορεῖν καὶ ἱατρεῦειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πτωχοὺς, ἀλλὰ τοῦ συνάγειν χρήματα. Ἐὰν δὲ κραχθῇς νὰ ἐπισκεφθῇς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις, τότε κάμε συμφωνίαν μαζὴ τοῦ, καὶ ζήτησε πρῶτον πόσα ἔχει σκοπὸν νὰ σὲ πληρώσῃ, ἐνθυμούμενος τὴν ἐφεξῆς χυδαίαν μὲν, ἀλλ' ἀναντιρρήτον ἀλήθειαν,

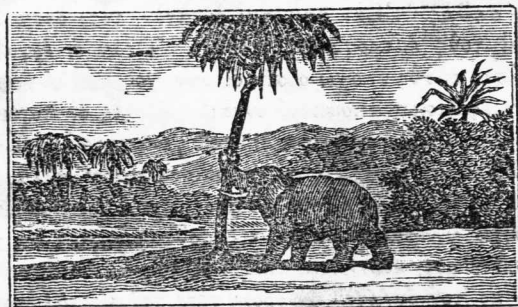
Dum aegrotus infirmatur,
Et processus ventilatur,
Studeas accipere;
Nam aegroto relevato,
Et processu terminato,
Nemo curat solvere.

Μὴ λησμονῇς, τέλος, ποτὲ, ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου στέλλῃς τὸν λογαριασμόν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς σου, νὰ δίδῃς εἰς τὰς ἀσθενείας ὀνόματα σύνθετα καὶ σχοινωτενῆ, διὰ νὰ σοῦ μετρῶνται τὰ χρήματα μὲ τὸν αὐτὸν πῆχυν.

Οἱ ἡγεμόνες μεταχειρίζονται τοὺς ἄνθρώπους, καθὼς τὰ νομίσματα. Αὐτοὶ τοὺς κάμνουν ν' ἀξίζωσιν ὅσον θέλουσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ τοὺς δέχωνται εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν, καὶ ὅχι κατὰ τὴν πραγματικὴν τῶν ἀξίαν.

ΜΟΝΗ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἡ κραταῖα προστάτις τῶν ἐθῶν· αὕτη μόνη διαιωνίζει τοὺς θρόνους τῶν ἡγεμόνων, καὶ φέρει τὴν εὐδαιμονίαν καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς λαοὺς τῶν.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ἈΓΡΙΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ*.

Ο ΕΛΕΦΑΣ, τὸ μέγιστον τῶν κατὰ τὴν γῆν ζώων, διαιτᾶται εἰς τὰς θερμωτάτας ζώνας τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Ὁ Ἀσιατικὸς διακρίνεται ἀπὸ τὸν Ἀφρικανὸν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὡραιότητα, διότι γίνε-
ται ἕως 15 πόδας ὑψηλός, καὶ εἰκοσαετῆς ἤδη ζυγίζει περίπου 7,000 λίτρας. Ὡς θυμόσφορος ἐκ φύσεως, εὐκόλως ἡμεροῦται ὁ ἐλέφας· δυνάμει δὲ τῆς ἐκτάκτου εὐμαθείας ταύτης παιδεύεται εἰς παντοίας ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἤθελαν φαίνεσθαι ἀπίστευτοι, ἐὰν δὲν ἤμεθα βεβαιωμένοι ἀπὸ ἀξιόπιστους περιηγη-
τάς. Ὁ τρόπος δὲ, μὲ τὸν ὁποῖον ζωοῦται, φαίνεται τῶντι κατὰ πάντα περίεργος· ἐπειδὴ ὁλόκληροι ἀγέλαι ἐλεφάντων διώκονται μεταξύ πολλῶν κατεδαφισμένων δένδρων, καὶ τοιοῦτοτρόπως πιάνονται. Ἀλλ' ἡ ἄγρια ἐνὸς μόνου ἐλεφάντος ὑπάρχει πολὺ δυσκολωτέρα. Ὅταν οἱ κυνηγοὶ γνωρίσωσι ποῦ διατρίβει ὁ ἐλέφας, ὑπά-
γουσιν ἐκεῖ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς μὲ τέσσαρας εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο γυμνασμένους ἑπτακοὺς ἐλεφάν-
τας· τρεῖς ἐκ τούτων πλησιάζουσι μὲ μεγίστην προφύ-
λαξιν εἰς τὸν ἄγριον, προχωροῦσι τρώγοντες ἐμπροσθεν, καὶ δείχνουσιν εἰς τοῦτο τοσαύτην πανουργίαν, ὥστε τοὺς ἐκλαμβάνει τις ὡς ἀγρίου, οἷτινες κατὰ τύχην ἐκβαίνουνσιν ἀπὸ τὸ δάσος. Ὅταν δὲ ὁ ἄγριος ἐλέφας, εἰς τὴν πλησιεστέραν προχώρησιν τῶν ἡμέρων, φαίνεται ὀπωσοῦν ἀνήσυχος, τότε φεύγουσιν αὐτοὶ ταχέως, κα-
θὼ πολὺ κινδυνεύοντες νὰ πληγωθῶσιν· ἐὰν δὲ ἐξ ἐναντίας τὸν βλέπωσιν ἡσυχον, τότε τὸν περικυκλοῦσι, καὶ ἀρχίζουσι νὰ παίζωσι μὲ αὐτόν, ὥστε καὶ τοῦ σφίγ-
γουσι μαλακῶς τὸν λαιμόν, ἢ περιλαμβάνουσιν αὐτόν μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν προβοσκίδας. Ἐπειδὴ εὐχαριστεῖται μὲ τὸ παιγνίδιον τοῦτο ὁ ἄγριος ἐλέφας, λησμονεῖ ὅλον τὸν κίνδυνον· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ πλησιάζουσιν οἱ κυνη-
γοὶ μὲ τὸν τέταρτον ἐλέφαντα, καὶ ἤδη ἀρχίζει τὸ δυσ-
κολώτατον ἔργον. Οἱ κυνηγοὶ ἔρπουσι μὲ ἄκραν προ-
φύλαξιν πρὸς τὸν ἄγριον ἐλέφαντα ἀπὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη κατὰ τῆς κοιλίας, καὶ περιπλέκουσι τὰ ὀπίσθια σκέλη του μὲ λεπτὸν σχοινίον. Ἐὰν δὲν αἰσθανθῇ τὰ ἐλα-
φρὰ ταῦτα δεσμὰ, ἐξακολουθοῦσι τὴν ἐργασίαν τῶν, καὶ ἀφοῦ περιπλέξωσι μὲ ἕξ ἢ ἑπτὰ δυνατὰ σχοινία τὰ εἰ-
ρημένα μέλη, τέλος περιπλέκουσιν ἀκόμη 60 πῆχεις

* Ἴδε περιγραφὴν καὶ εἰκόνα τοῦ ἑλέφαντος εἰς τὸν Α. Τόμ. ἐπὶ Ἀποθήκης, Σελ. 183.

μακρὺ χονδρὸν σχοινίον (γούμεναν) εἰς ἕκαστον ὀπίσθιον σκέλος. Ἐὰν φαίνεται δυνατόν, τότε δεσμεύουσι καὶ τοὺς ἔμπροσθious πόδας. Ὅταν ἡ ἐργασία τελειώσῃ, εὐθὺς ὑποχωροῦσιν οἱ κυνηγοί, καὶ οἱ ἡμεροὶ ἐλέφαντες ὁμοίως ἀπομακρύνονται. Μόλις δὲ παρατηρεῖ ὁ ἐλέφας ὅτι ἐπαγιδεῦθη, καὶ γινόμενος λυσσώδης σπουδάζει νὰ φύγῃ εἰς τὸ πλησίον δάσος· ἀλλὰ, μὴ δυνάμενος νὰ δράμῃ ὡς τὸ σύνηδες, προχωρεῖ βραδέως, καὶ οὕτω γίνεται δυνατόν εἰς τοὺς κυνηγούς νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ νὰ περιπλέξωσι τὸ μακρὸν σχοινίον εἰς τὸ πρῶτον δυνατόν δένδρον· τότε τοῦ αἰχμαλώτου ἡ λύσσα καταντᾷ εἰς ἔσχατον βαθμόν. Ὅθεν ρίπτεται εἰς τὴν γῆν, διορύσσει τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ ὀδόντας, καὶ μεταχειρίζεται ὅλας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ· πρὸς τοὺς βρυχὰ τρομερώτατον βρυχηθμόν, ὥστε κἀνείς κυνηγὸς δὲν τολμᾷ πλέον νὰ τὸν πλησιάσῃ· ἐνίοτε ἐπιτυγχάνει νὰ κόψῃ τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρά σχοινία, καὶ τότε διασώζεται εἰς τὸ δάσος· συνήθως ὁμως τοῦτο ὑπάρχει σχεδὸν ἀδύνατον· ὅθεν, καταπονημένος ἀπὸ πολὺν καὶ ἰσχυρὸν ἀγῶνα, γίνεται τέλος ἡσυχώτερος, καὶ τότε πλησιάζοντες εἰς αὐτὸν οἱ κυνηγοὶ μὲ τοὺς ἡμέρους προσφέρουσι τροφήν, τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται καὶ τρώγει, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παίζουσι μὲ αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως δεμένος στέκει εἰς διάστημα πολλῶν μηνῶν· συχνάκις μάλιστα ἡ λύσσα ἐπανέρχεται, γίνεται ὁμως πρῶτερος κατ' ὀλίγον, εὐθὺς ὅταν πλησιάσωσιν οἱ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἡ θεία τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν ἐνθαρρύνει νὰ ὑπομένη τὴν τύχην του. Ἀφοῦ τέλος συνειδίξῃ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, τότε οἱ κυνηγοὶ λύοντες τὰ δεσμὰ τὸν φέρουσι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἡμέρων ὅπου θέλουσι· σπανίως πλέον μετὰ ταῦτα ἐνθυμεῖται τὴν παλαιὰν ἐλευθερίαν καὶ ἐκφεύγει εἰς τὰ

δάση, ἀλλὰ συνήθως ἀκολουθεῖ μὲ ἡσυχίαν τοὺς ἀγωγούς, καὶ ἐπιδέχεται τὴν μάθησιν διαφόρων ἐργασιῶν.
—ΑΝΘΩ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.

ΓΛΥΚΥ τὸ ρόδον, ἀλλὰ περίξ αὐτοῦ ἔχει ἀκάνθας· εὐώδεις τὸ κρίνον, ἀλλὰ βλαστάνει ἀναμέσον εἰς τὰς βάτους. Τερπνὸν τὸ ἔαρ, ἀλλὰ διαρκεῖ ὀλίγον· φαιδρὸν τὸ θέρος, ἀλλ' ὁ χειμὼν ἀφανίζει τὸ κάλλος του. Λαμπρὸν τὸ οὐράνιον τόξον, ἀλλὰ ταχέως γίνεται ἄφαντον· ἡ ζωὴ καλὴ, ἀλλὰ καταπίνει αὐτὴν ὁ θάνατος.

Ὑπάρχει τόπος, ὅπου τὰ ρόδα εἶναι χωρὶς ἀκάνθας· ὅπου τὰ ἄνθη δὲν εἶναι μὲ βάτους συμμεμιγμένα. Εἰς αὐτὸν βασιλεύει ἔαρ ἀτελεύτητον, καὶ λάμπει ἀνέφελον φῶς. Τὸ δένδρον τῆς ζωῆς αὐξάνει εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ· ποταμοὶ τρυφῆς ρέουσιν ἐκεῖ, καὶ βλαστάνουν ἄνθη ἀμαράντινα. Μυριάδες μακαρίων πνευμάτων ὑπάρχουν ἐκεῖ, καὶ περικυκλοῦσι τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ μὲ ὕμνον διηνεκῇ. Οἱ ἄγγελοι μὲ τὰς χρυσὰς αὐτῶν κιθάρας ψάλλουν δοξολογίας ἀδιακόπως, καὶ τὰ χερουβὶμ πετῶνται ἐπὶ πτερύγων πυρός!—Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος· εἶναι ὁ τόπος τῶν ἀγαθῶν, καὶ οὐδὲν κακὸν ἐμπορεῖ νὰ διατρίψῃ ἐκεῖ. Ὁ φρῦνος δὲν πρέπει νὰ πτύῃ τὸ φάρμακον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν τρυγόνων, οὔτε ὁ φαρμακερὸς ὑοσκύαμος νὰ φυτρώνῃ μεταξὺ τῶν γλυκερῶν ἄνθων· παρόμοια δὲν πρέπει κἀνείς τῶν ὅσοι πράττουν τὸ κακὸν νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον τόπον.

Ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἐρασμία, καθὼ γῆ τοῦ Θεοῦ· γέμει δὲ ἀπὸ πάμπολλα τερπνὰ πράγματα. Ἄλλ' ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι πολὺ καλῆτερος. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν οὔτε λύπαι, οὔτε ἀρρώστιαί, οὔτε ἀδικίαι· ἐκεῖ δὲν θέλει πλέον μᾶς μαραίνειν τοῦ χειμῶνος τὸ φύχος, οὔτε θέλει μᾶς πυρόνειν ὁ καύσων τοῦ θέρους. Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν γίνονται οὔτε πόλεμοι, οὔτε μάχαι, ἀλλ' ὅλοι ἀγαποῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον θερμῶς.

Ὅταν οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι μας ἀποθνήσκωσι καὶ βάλλωνται εἰς τὸν κρυερὸν τάφον, δὲν βλέπομεν αὐτοὺς πλέον ἐδῶ· ἀλλ' ἐκεῖ θέλομεν ἐναγκαλισθῆν αὐτοὺς πάλιν, καὶ ζῆν μετ' αὐτῶν, καὶ οὐδέποτε πλέον θέλομεν ἀποχωρισθῆν. Ἐκεῖ θέλομεν ἐνταμῶσειν ὅλους τοὺς ἀγαθούς ἄνδρας, περὶ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκομεν εἰς τὰ ἅγια βιβλία. Ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖν τὸν Ἀβραάμ, τὸν κλητὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν πατέρα τῶν πιστῶν· καὶ τὸν Μωϋσῆ, ὕστερον ἀπὸ τὰς μακράς αὐτοῦ περιπλανήσεις εἰς τὴν ἐρημον τῆς Ἀραβίας· καὶ Ἡλίαν, τὸν προφῆτην τοῦ Θεοῦ· καὶ τὸν Δανιὴλ, ὅστις ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸ σπῆλαιον τῶν λεόντων· καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί, τὸν ποιμένα βασιλέα, τὸν γλυκὺν ψαλμῶδὸν τοῦ Ἰσραὴλ. Αὐτοὶ ἠγαποῦσαν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἐδοξολογοῦν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον θέλουν δοξολογεῖν αὐτὸν καλῆτερα, καὶ ἀγαπᾶν αὐτὸν πλειότερον. Ἄν ἡμεθα εἰλικρινεῖς καὶ ἀφωσιωμένοι Χριστιανοί, θέλομεν ἰδεῖν ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ὑπήγεν ἐμπροσθεν ἡμῶν εἰς τὸν εὐδαίμονα ἐκεῖνον τόπον· καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ. Ἐδῶ δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν αὐτόν, ἀλλ' ἐδῶ θέλομεν τὸν ἀγαπᾶν. Τώρα πρέπει νὰ ἡμεθα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ θέλομεν συχνὰ συλλογίζεσθαι περὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ μακάριος αὐτὸς τόπος εἶναι ἡ οἰκία μας· ἐδῶ θέλομεν εἶσθαι ὀλίγον μόνον καιρὸν, ἀλλ' ἐκεῖ διαπαντός, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ καταργῆται πᾶς νόμος, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι εὐτυχέστεροι οἱ λαοί.—ΛΩΚΙΟΣ.